

VIVENCIES A CUBA AMB EL DR. EMILI MIRA

Doctor Pedro Domingo

Voldria, il·lustres personalitats, senyores i senyors, amb la meua presència d'avui retre homenatge a tres entitats ben diferents. A la Càtedra de Psiquiatria de la Facultat de Medicina de Barcelona i a les il·lustres personalitats que l'han dirigida, al Professor Joan Obiols, que la regenta; i al malaguanyat Professor Emili Mira López que en fou el fundador.

Vaig coincidir amb el Dr. Emili Mira essen amb ell alumne intern pensionat l'any 1917. De llit a llit de la conjunta cambra de repòs dels alumnes de guardia, intercambiarem les converses pre i post oníriques propies de dos joves universitaris de 21 anys. A manera de confessió ens feiem confidències del que havien sigut les respectives vides familiars fins aleshores, de les nostres accions normals y anormals, planeres i turmentadores; de la integració de les forces d'aquell medi al món dels nostres respectius gens. Vivíem els inicis de la petita «grand époque» que succeí a la primera gran guerra i abdos sentíem la nostra responsabilitat d'humans, pròpia d'aquells moments: Una emoció intensa que ens deia que un nou caire de vida s'havia creat i que era la nostra generació, nòssaltres, els que havíem de senyalar l'obertura d'aquell angle; que aquell dia d'ahir havia d'ésser el món de les nostres esperances de futur. Que'l niu edificat amb l'arquitectura, encara dels nostres pares, havia d'ésser emmotllat pels nostres propis còssos i que importaba molt sentir-lo nostre per entendre'l i donar-li la via i direcció que li calia.

Amb els expresats sentiments analitzabem els esdeveniments a llurs latituds i nivells; tots els aspectes polítics, socials, econòmics i universitaris de la nostra hora, marcant la nostra reflexió sobre els diferents fets, i els fets que calia provocar amb serena reflexió. Espanya no havia superat encara aquelles expulsions fetes als àrabs i jueus creadors d'una gran part de la nostra cultura. I cercant-li explicació deiem: ¡Es que eren cultures implantades a força de formes diverses de guerra; de la guerra que traspua sang o de la que traspua misèria! I el navegar